

CAVALLER SANT JORDI

—M'han dit que aquest any serà diferent.

—Ah, sí? I què vol dir diferent?

—Doncs, crec que no sortirà a salvar princeses.

—I doncs? I com s'ho farà la princesa? El drac tornarà a escopir flamarades! Cada any espera aquest dia per renovar el foc que l'abrassa.

—No sé, noi, tot canvia. Però, sembla, diuen, que aquest any té altra feina i altres llocs per anar.

—No fotis, tu! També marxarà, ara, aquest! No ens havia fallat mai! Portàvem així alguns segles! i on anirà?

—Doncs, no sé. Però diuen que se li ha girat feina al país veí. Sembla, diuen, ei!, diuen, eh! que hi ha més d'una princesa i algun príncep que estan engarjolats sense cap raó. I també diuen, ei!, que no ho dic jo, eh!, que n'hi ha que van sortir a donar un vol i no poden tornar.

—No ho acabo d'entendre. D'on no poden tornar, per què?

—Doncs, diuen, sembla que..., doncs, un dia... En fi, que van haver de marxar perquè hi havia uns dracs del país veí que no els volien. I això que els van votar, eh! Però, després d'aquells dies que van carregar espases i van repartir bastonades...

—Xsssstttt! Que et sentiran! Però al desembre la gent va sortir i va triar!

—Sí, però el drac, és a dir, els dracs —que ja n'hi ha més d'un!— no van estar d'acord amb el que va dir la població i, és clar, els prínceps i alguna princesa van marxar i d'altres..., doncs..., estan tancats entre reixes. I, és

clar, el cavaller Sant Jordi, veient la situació, diu que passa de la llegenda, que, fins que no es normalitzi la situació, no es pot fer pas el mateix de sempre!, i vet-ho aquí que se'n va a salvar prínceps i princeses pel món. Es posarà la capa groga.

—La capa groga? Ai!, pobres de nosaltres! Que no sap que el groc és un color que ja no existeix? Però, si l'han fulminat! Si, fins i tot, han canviat els colors de l'ensinya del país veí perquè hi havia groc!, i ara hi ha el negre! I els camps de blat sempre són verds, i el sol! Els nens i nenes de l'escola ja el pinten de color vermell perquè no troben pintura groga enlloc!

—Noi, no sé. Jo també ho trobo molt agosarat. I marxar pel món!, però si només que surtis o tornis d'Andorra ja et paren! A mi, l'altre dia, no em van parar, però quan vaig arribar a l'entrada d'Oliana... plas!, una patrulla de verds em va fer obrir tot el cotxe preguntant-me si venia d'Andorra.

—I què els vas dir?

—Que sí que venia d'Andorra, però que ja podien buscar per sota el cotxe i tot que no portava cap infiltrat, ni tan sols cap peça de color groc! Fixa't que no fa ni quatre dies que m'he pintat el cotxe de vermell fort!

—M'has deixat ben preocupat amb això del cavaller Sant Jordi. No l'agafaran pas, oi? I amb la capa groga!

—Oh!, i diuen que no pararà fins a aconseguir que tornin els que estan més enllà d'Andorra i, fins i tot, els que estan tancats més enllà de l'Ebre!

—No podrà.

—De més verdes se n'han vist!

—Doncs, l'haurem d'ajudar!

—Sí, però com? No tenim armes, som pacífics, nosaltres!

—Farem una gran cadena que travessarà els Pirineus i saltarà l'Ebre. I cantarem allò de: *groc és el color dels camps, al matí, quan surt el sol, al matí, quan surt el sol...* I arribarem a Estremera i a Soto del Real i a Alcalá-Meco. A Suïssa i a Bèlgica, fins i tot a Alemanya. Farem pas al cavaller Sant Jordi! I quan ell arribi amb la capa groga encara no haurem parat de cantar, ni de somriure!

—Apa, doncs! Assagem! *Lliures volem ser, e, e, Lliures volem ser, a vu,u,u,ui! Oh, oh, dins del meu cor, crec fermament, lliures volem ser, avui!*

—Amb Sant Jordi ho aconseguirem: tots a casa!

EL REI

M'assec amb les balances a una mà i l'espada a l'altra disposat a encetar un nou dia com fa ja des de temps llunyans, pràcticament d'ençà que vaig accedir al tron, cap allà l'any 1333. N'han passat ja 13! “El temps és tan monòton!, em dic a mi mateix, la rutina m'espanta; que hi faig exactament aquí? Com podria trobar una altra feina a fer? Hi ha gent que m'enveja, gent que donaria qualsevol cosa per estar al meu lloc, i, vés, jo defalleixo. De petit m'havia agradat córrer pels boscos, encertar a distància aquell isard, espigar les nenes..., i ara, la vida em té atrapat.”

Estic cansat, però em sento encadenat a aquesta activitat i no en puc defugir. Durant el dia passen nobles, servents, damisel·les, consellers, pastors i gent del poble. A tots escolto amb la mateixa impassibilitat de cara, sense fer cap moviment ni cap expressió que tradueixi el meu pensament. Escruto cada rostre i cada inflexió de veu, em fixo en els seus cabells, les seves arrugues, en la seva vestimenta i el seu calçat i en la flaire que m'arriba dels seus cossos com si això determinés la imatge de la persona que tinc al davant. Fan ferum, i no suportó l'olor de conill, Si us plau, que em treguin d'aquí! Seria feliç que em deslliuressin de la meva tasca: però això no és possible; jo sóc el justicier!

Em pregunto amb cada un com pot ser que no hi hagi dues persones iguals: això em té capficat. Voldria preveure abans de començar com serà el final, quins motius reals menen aquests personatges a agenollar-se davant meu, a fer aquests cops de cap i reverències que volen tocar el

terra, a parlar amb aquest to tan baix, a voltes tan imperceptible que m'obliga a fer un aital esforç d'atenció que em deixa destrempat; voldria entendre com poden dirigir-se a mi sense ni mirar-me a la cara. Si pogués, tant sols, sentir-hi un mica més no m'hauria d'esforçar per estar atent.

Quan acaben la seva exposició es queden allí palplantats, esperant un què que no puc saber. Llavors moc una mà o una altra i observo com es trasmuda el rostre del del davant: per què? Alguns fan cara d'horror o d'incredulitat, sobretot si alço la mà dreta on tinc l'espasa; d'altres semblen alleugerits i esbossen un somriure que es dóna quan faig el gest amb la mà esquerra.

Cada dia el mateix, sense poder arribar mai a cap conclusió sobre les raons que fan actuar a aquests pobres desgraciats. Observo que aquesta actitud no té res a veure amb la vestimenta que porta cadascun; ni, per descomptat, amb la que jo em canvio cada dia. He intentat la mateixa activitat posant-me el mantell amb brocats d'or o la corona de perles i robins o fins i tot amb la jupa més senzilla. Però res no canvia.

Tanmateix, aquest matí he tingut el pressentiment que avui podia ser diferent; “no sé ben bé perquè —li he comentat al bufó— però noto una cosa estranya, com si el meu cos respongués avui a altres mesures, com si tot es transformés en un pensament eteri”. No, no sé ben bé perquè noto aquesta transfiguració, aquesta raresa. Sento el meu cos més cansat, més feixucs els braços, com si les balances i l'espasa em pesessin el doble.

M'he assegut com de costum. Se m'ha acostat un jovencell esverat, amb el cabell arremolinat i uns ulls tan

grossos que semblava que li sobresortien de la conca. Això m'ha fet posar en pèl nerviós, tot i que altres vegades he vist xicots així. Me l'he mirat fixament i he pensat que, realment, era estrany. El noi s'ha posat a parlar i a parlar i m'ha semblat que no acabaria mai. Els braços m'anaven decaient, se'm tancaven els ulls en una somnolència irresistible. De cop, he sentit un cop sec de la meua mà dreta i un crit d'esglai general que m'ha sobresaltat. He obert els ulls i he vist l'espasa que degotava sang: havia tallat en rodo el cap del noi que rodolava escales avall. “Alea jacta es” m'he dit a mi mateix. Ja està, avui no ho he pogut dominar. Avui estic trasbalsat: “in memoriam”; no sé perquè tanta xerrameca quan possiblement devia saber que acabaria així, el desgraciat. Em torturen, m'infligeixen un càstig de què no sóc mereixedor. Els meus pensaments anaven giravoltant i m'he sentit a mi mateix que deia que ja no tornaria a començar, que, encara que els nobles i eclesiàstics m'insisteixin, no tornaré a ocupar el tron, que vull descansar. Em mereixo això, almenys! I he passat l'espasa i les balances al meu bufó: “Me'n vaig! L'angoixa diària s'ha acabat”.

I ara, assegut al meu ufanós jardí, prop del brollador d'aigua cristal·lina, envoltat del perfum de les roses, sota l'ombra del til·ler, amb el meu gos als peus i en possessió de les meves facultats, vull reflexionar sobre la vida, sobre la superficialitat del món, en definitiva, sobre aquell tènue fil de qui sembla que pengi l'estranya mort; o és la vida, la raresa?

Estic fet un mar de dubtes i em pregunto a mi mateix tal com ho van fer els filòsofs de l'antiguitat:

Què és l'existència?

Què fa que una vida sigui valuosa i cobejada?

Com podem encarar la fatalitat?

Perquè, si tenim uns projectes definits, unes il·lusions, unes fites a aconseguir, de cop poden esdevenir el no-res?

Quin és el moment definitiu que passem del ser al no-ser?

Com pot ser que hi hagi individus l'existència dels quals quedi absolutament en l'anonimat pels segles dels segles?

Perquè els homes, per tal que se'ls recordi, han de fer gestes heroïques? La mateixa vida ja és una heroïcitat en el que té de quotidianitat per sobreviure; perquè, doncs, perseguim la història?

El que ens mou sempre a tots els humans, siguem de la condició que siguem, són les mateixes cabòries: l'amor, el sexe, el treball, l'aliment...

Hi ha gent que neix i viu i creix i mor i no en sabem res del seu pensament.

Com pot, el mecanisme del cos humà redreçar-se dia a dia?

Què ens fa passar de la vigília a la son i d'aquí a la consciència?

Què és la malaltia?: La naturalesa del cos

Què és la mort?: L'estat més pur

Què és la vida?: Un sospir, una incertesa, un dubte; una decisió de la mà.

Què és el futur?: Un nou demà.